

σιών) αλλά και τους χορταριασμένους εξωτερικούς τοίχους, να βιτεογραφίσουν το συλημένο κοιμητήριο (οι σταυροί είναι σπασμένοι και ριγμένοι στο έδαφος και αρκετοί τάφοι ανοιγμένοι), τα πλινθόκτιστα σπίτια χαλασμένα και να σχηματίσουμε έτσι μια εικόνα του χωριού μας σήμερα.

Σώζεται επίσης το ψηλό καμπαναριό με τη βροντερή καμπάνα, που βουβή τώρα και 18 χρόνια περιμένει τη μέρα που θα χτυπήσει γλυκά και χαρμόсуна για να καλωσορίσει στην εκκλησία της Παναγίας της Γαλακτούσας τα παιδιά της, που τα στερήθηκε για τόσα χρόνια και που αρκετά από αυτά δεν τη θυμούνται, γιατί αναγκάστηκαν να την εγκαταλείψουν πολύ μικρά ή γιατί η τύχη τους επεφύλαξε να γεννηθούν στην προσφυγιά.

Πόσοι όμως που την έζησαν, την αγάπησαν, την ποθούσαν δε θα αξιωθούν να την ξαναδούν να λειτουργηθούν να δεθούν σ' αυτή και να παραλέσουν και να ευχαριστήσουν την Παναγία τους για κάτι, γιατί ο καημός και η πίκρα της προσφυγιάς τους έστειλαν πρόωρα

στον τάφο και σήμερα είναι θαμμένοι μακριά από τους τάφους των γονιών και των προγόνων τους!

Μα και πόσοι Παλαικυθίτες, κάθε νύκτα στην προσευχή τους προς την Παναγία δεν παρακαλούν, όπως ο προφήτης Συμεών που ο Θεός τον αξίωσε να υποδεχθεί και να πιάσει στις αγκάλες του το Θείο Βρέφος στις 2 του Φεβράρη και να πει το «Νυν απολύεις τον δούλον σου Δέσποτα, κατά το ρήμα σου, εν ειρήνη ὅτι εἶδον οἱ οφθαλμοί μου το σωτήριον σου...» να πουν και αυτοί «Νυν απολύεις τον δούλον σου, Δέσποτα, εν ειρήνη ὅτι με αξίωσες να ξαναπατήσω τα ιερά χώματα του χωριού μου, να ξαναλειτουρηθώ στην εκκλησία της Παναγίας της Γαλακτούσας, να ξανακατοικήσω στο σπίτι μου και να χαρώ τη ζεστασιά του, να περπατήσω τους στενοούς και γνώριμους δρόμους του χωριού μου, να αναπνεύσω το μυρωδάτο του αέρα, να απολαύσω το δροσερό λίβα τα δειλινά και τις νύχτες του καλοκαιριού και να ταφώ κοντά στους τάφους των γονιών και προγόνων μου!

Στο γέρο Πλάτανο του Σεραγιού στην Κυθρέα

Διαβαίνω στην πλατεία του Σεραγιού
κλειστά είν' τα παράθυρα
κί' οι πόρτες όλες των σπιτιών
Τούρκοι μας έδωξαν μια
μέρα με τη δύναμη των όπλων.
Κούφισε ο γέρο Πλάτανος
μ' απλώσανε οι κλώνοι με τα πυκνά
τα φύλλα τους. Κάτω απ' τη σκιά
τους κάθονται και ξένοι και γειτόνοι.
Κρατήσου γέρο πλάτανε και θαρθούμε πάλι
κι οι καφετζήδες όλοι σύντομα θα κεράσουμε
καφέ και λεμονάδες τον ερχομό μας
να γιορτάσουμε τριγύρω σου να ψάλλουμε
μ' ανοικτές αγκάλες, ελεύθεροι να ζούμε όλοι πάλι.

Φωτεινή Μ. Πετρίδου